

Fa només sis anys que és allà, el fanal encès a la façana i la porta oberta en un ampli somriure als que cerquen una València diferent. Només fa sis anys, però sembla tota una vida. Per això, costa tant imaginar el carrer sense ella. Sense la casa de la revolta.

Campanes a revolta

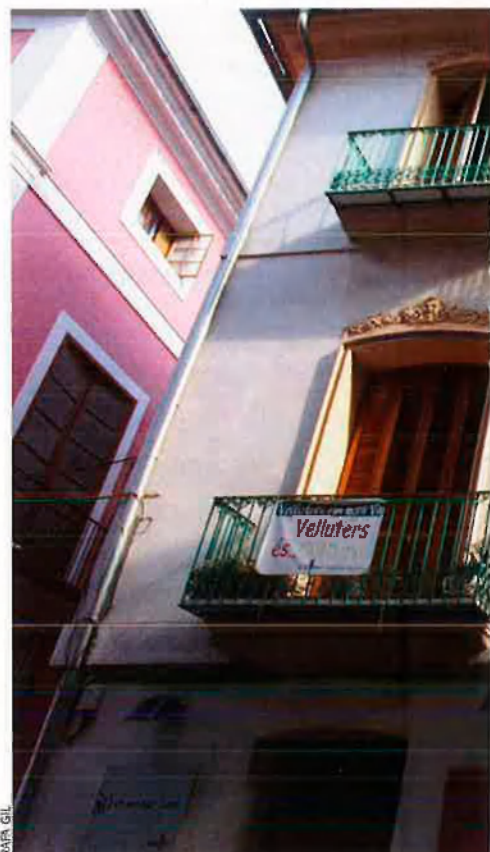
El 1998, les associacions Revolta i Jove Germania unien esforços per adquirir un antic palau del segle XV, mig oblidat, al número 10 del carrer de Santa Teresa de València, entre el barri de Carme i Velluters. La restauració, obra de l'arquitecte Carles Dolç, trigà dos anys, al final dels quals, Ca Revolta, com es batejà aquest buc insígnia dels somnis, de les utopies, començava a navegar. Era el 20 d'octubre de l'any del nou mil·lenni. Per a molts el món s'havia d'acabar aquell 31 de desembre; per a d'altres, tot just naixia a la llum d'uns ulls diferents.

Sis anys després Ca Revolta continua travada en un pols interminable contra l'Ajuntament de la ciutat. Primer s'intentà ofegar la iniciativa per la força, però quan les autoritats municipals volgueren cloure la casa, un cor de veus indignades les escridassà no sols des dels seus balcons, sinó també des dels carrers d'un barri obligat a la degradació, arquitectural, social i cultural. Salvada... de moment. Des de llavors, l'Ajuntament no ha afluixat la pressió sobre la casa, en el seu punt més feble: l'econòmic.

Perquè Ca Revolta no és un negoci i la gent que hi treballa no ho fa amb l'ànim de lucrar-se. Ca Revolta volia sobreviure dels socis que, voluntàriament, decidiren pagar la quota anual; dels ingressos de la petita cafeteria; dels concerts i festes organitzats de cara als amics, al carrer, a la ciutat sencera. Però l'Ajuntament l'ha aclaparada amb multes. Cada actuació musical requereix una petició prèvia, molt concreta, que se sol concedir de mala gana i amb restriccions. La protesta per ex-

cés de soroll d'un sol veí es tradueix de seguida en una nova imposició econòmica, fins que el deute acumulat ha aplegat a l'alarmant xifra de 60.000 euros.

Ara Ca Revolta demana ajuda, ella que n'ha brindat a tot aquell que n'ha demanat, de cor a pensa. Fer més socis és una bona opció, però no és l'única ni la fonamental. Ca Revolta nasqué oberta, la *casa* li diuen, perquè aquest

Amb ella arribà la revolta

Cristina Piris (Santander, 1947) vingué a València a estudiar filosofia i es quedà. Organitzà el sindicat femení de CCOO en la clandestinitat els darrers anys de la dictadura i d'ençà, es mantingué sempre activa en diversos fronts. Assimilà la cultura valenciana i el seu vehicle, la llengua, que mai deixaria de defensar. Cristina fundà Ca Revolta en una casa vella al cor de Velluters. Una vegada rehabilitada, es convertí en local de concerts, de reunions, de copes, d'exposicions, de debats... Una constel·lació de grups, delerosos de construir un altre món, més just, més lliure, més humà, s'arreceraren sota el seu parai-gua: feministes, antiglobalització, *salvem*, etc. El càncer fou l'únic enemic capaç d'extingir la flama de Cristina el desembre de 2003. Però el vaixell no anava a la deriva, perquè el capità, abans d'enfonsar-se, deixà el timó afermat, rumb al futur, i una tripulació assonada a força d'embats. Aquest és l'esperit que persisteix a Ca Revolta, un umbracle on la vida transcorre per circuits diferents i l'aire sembla més fresc, menys viciat, on la il·lusió encara és condiment fonamental per als plats que allí es cuinen. El velatori de Cristina el regaren els amics amb cava. Els mateixos amics que escortaren les seues cendres fins a la vora rocallosa del Cantàbric i les espargiren al vent. Els mateixos que coven el seu record, inesborrable.

Un pol d'atracció

En aquests sis anys, Ca Revolta s'ha consolidat com un pol que exerceix una atracció política i cultural intensa. Les col·laboracions, en bona mesura desinteressades, han estat nombroses. Perquè hi ha una part del món que no ignora les propostes d'alternativa de la casa: intel·lectuals i ideòlegs de la talla de Josep Ramoneda, José Bové, Alfons Cervera, Dulce Chacón o Joan Francesc Mira han prestat la seua veu als debats; les sales d'exposicions han estat vestides amb obres de Toni Miró, Andreu Alfaro o Genovés; pel seu escenari han desfilat, i no poques vegades, Miquel Gil, Feliu Ventura o Pau Alabajos; fins i tot, el futbolista del Barça Oleguer vingué a presentar el seu llibre a la sala dels arcs. No, Ca Revolta no és un lloc més, i si desapareix, no serà únicament un lloc menys.

Sis anys després de la inauguració, Ca Revolta continua travada en un pols interminable contra l'Ajuntament.

és el sentiment allí dintre, una llar d'acollida per a les inquietuds no respostes i les expectatives no contemplades, per a la llibertat i la solidaritat, la crítica social i la recuperació de la identitat nacional. La creença que la redempció arribarà atraient gent cap als seus braços càlids és la que mou aquesta campanya, que coincideix justament amb el sisè aniversari de la seua fundació. Perquè malgrat l'angoixa davant un perill massa real, a Ca Revolta encara hi ha alegria suficient per a celebrar un aniversari i no per un dia, ni dos, sinó durant tres mesos.

La festa de no aniversari. Per què celebrar un aniversari, un dia l'any, quan hi ha 364 dies de no aniversari per a festejar? Esbojarrada idea, no obstant certa, que Ca Revolta ha decidit portar a la pràctica en els tres mesos de celebració que, des del 20 d'octubre, commemoraran els seus sis anys d'existència. "Sis anys empentant mobilitzacions, solidaritzant-nos amb les diverses opressions que patim en aquest país i a la resta del món, sis anys lluitant des del pensament crític, l'art, la música, el teatre, la reflexió i el

debat per una societat més justa i menys uniformadora". Així resa la butlleta que s'ha dissenyat a efectes de la campanya "Perquè Ca Revolta continue oberta". Aquestes línies resumeixen la filosofia de la casa i són també *leitmotiv* de les diverses activitats organitzades per a l'aniversari, una bona excusa per convidar la gent a conèixer el projecte, a involucrar-s'hi si ja el coneixia i a recaptar fons que ajuden a alleugerir el deute.

Els actes s'enceten divendres 20 amb l'actuació de Xavi Castillo, que no és la primera vegada que es deixa caure per la casa. L'endemà mateix, l'actriu Rosanna Pastor farà el pregó que inaugurarà oficialment les celebracions, mentre que diversos músics del Col·lectiu Ovidi Montllor animaran la velada amb les seues actuacions. A partir d'ací, les activitats seran un continu: des del cicle de cinema de la transició fins a una xerrada sobre el Líban a càrrec de Maruja Torres, passant per la presentació del documental *Contra-corrent*, que analitza la gestió de l'aigua, o del *Llibre Verd del Territori Valencià* amb Diego Gómez, president d'Escola Valenciana, i les jornades de

cultura popular valenciana amb tallers de balls i l'actuació de la formació folk Urbàlia Rurana. Tot això i molt més, perquè Ca Revolta també acollirà alguns dels actes de les Nits dels Premis Octubre, com el directe de Quamlibet o el recital de poesia de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

La cafeteria està ja engalanada amb un retrat col·lectiu de les persones que fan Ca Revolta dia a dia, preparada per rebre tot el qui vulga acostar-s'hi: Teresa, Xurxo, Matilde, Xavi, Dídac, Pep, Pasqual, Gato, Pacheco i un llarg etcètera. I sobretot, Mariajo, que des que Cristina Piris, fundadora de Ca Revolta, marxà per no tornar, ha carregat sobre els seus múscles la no sempre fàcil responsabilitat de dur endavant el projecte. Mariajo ho suporta admirablement, amb bon humor fins i tot en els moments més tensos, perquè amb la seua energia contagiosa ha aglutinat al seu voltant un nucli de persones lliurades a la causa i, per damunt de tot, una petita gran família. Mentre així siga, les campanes seguiran tocant a revolta.

Cristina Simón